

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

RAYMOND
CLARINARD

LOGODNICA
NEAGRĂ

Traducere:

Anca Clitan Murar și Iulia Badea Guéritée

Libris
EDITORIAL

Respect pentru oameni și cărți

PROLOG

Fluviul strălucea încetișor sub lună, își urma eternul său traseu, așa cum făcuse dintotdeauna, cum avea să facă mereu, în direcția sudului, și nimic nu-l putea opri. Chiar dacă oamenii ridicaseră în calea sa baraje, poduri și diguri, chiar dacă astăzi tot ei se credeau a fi stăpânii lui, de fapt lui nu-i păsa.

El își știa de acum, doar el singur, numele adevărat, nu cele, multiple, cu care îl botezaseră de-a lungul mileniilor triburile și clanurile care își disputaseră și-și mai disputau încă malurile sale: Vanu stâna, Boristene, Danu apara, Danapris, Slavuta, Slavucici, Dnipro, Dniapro, sau Nipru. Nu s-au putut pune niciodată de acord, dar lui prea puțin îi păsa. Pe când nu era încă decât un pârau timid șerpuint printre stânci azi erodate, unii îi știuseră numele. Însă aceștia dispăruseră cu atât de mult timp în urmă încât reflectarea amintirii lor dispăruse din memoria muritorilor. Uneori, unii reveneau să semene teroare și să-și impună propria lege pe aceste pământuri, însă vizitele lor deveneau din ce în ce mai rare, din ce în ce mai imperceptibile. Timpurile se schimbau încetul cu încetul, până și el își dădea seama de asta.

Dar nu înceta să curgă în continuare, indiferent de voința oamenilor de a-l supune, inconștient la înghesuiala lor pe maluri.

Era atât de larg, de puternic, de demult. Uneori i se întâmpla să mai înghită vreunul din ei, să-l îngroape de tot. Atunci, oamenii îl blestemau și-și dublau eforturile pentru a-i împlânzi cursul. Și întotdeauna le traversa frontierele, dacă chiar nu le trasa el pentru ei și cobora spre sud.

El era totul pentru ei, din vecii vecilor, peștii care trăiau în el, el îi hrănea, nămolul lui le îngrașa câmpurile și, în ultimii ani, fluviul le dăduse chiar lumină și căldură, acea căldură de care aveau nevoie când, iarna, vechea sa complice, venea să le congeleze rinichii. Nu puteau trăi fără el, iar lui chiar nu-i păsa deloc. Căci un singur lucru conta pentru el: să-și celebreze eterna nuntă cu acea mare pe care ei o numeau Neagră, acolo, spre sud. Această mare pe care ei nu o știau decât sărată, în timp ce el își amintea încă imensul lac din alte timpuri. Fusesse pe timpuri, înainte ca ghețarii să migreze spre nord, dar chiar și atunci, în acele vremuri, el cobora să-i întâlnească imensitatea apelor. Într-o bună zi, o strălucitoare mare din sud se aruncase peste lacul lui și-l înecase, dar el își continuase mersul nupțial spre el, parcă și mai atras de căldura sa decât de dulceața predecesorului său.

Astăzi ca și altădată și ca în toate secolele care vor veni, fluviul strălucea sub o lună care și ea era aici dintotdeauna. Pe malurile sale se urzeau comploturi sinistre și, ca adeseori de-a lungul generațiilor care trecuseră, sângele nu uita niciodată să curgă, sacrificii pe care cu toții le consimțeau sperând inutil că-i vor intra astfel în voie.

HECATOMBĂ

*„Sumbră e noaptea, un fulger tresare, un om fuge,
Moartea-l urmează, un corp cade,
hecatombă fără sunet”*

...

Balada lui Mackie

Opera de patru parale (Weill/Brecht)

ARUSPICINE

Trecând în viteza a treia, căpitanul Danilo Serghievici Calenco își dirijă autoturismul Octavia pe podul Paton. Aruncă o privire fugitivă spre ceasul de pe bord, cu afișare digitală: aproape patru ore dimineața. Cu o jumătate de oră mai devreme, telefonul său îl trezise dintr-un somn nu foarte grozav, oricum și aproape că i-ar fi mulțumit, pe moment. Să visezi în fiecare noapte ceva cu fosta soție, cu fiica ta dar și cu fata aceea al cărui drum ar fi preferat să nu-l intersecteze, nu era tocmai ideal pentru a recupera cumva resturile de odihnă pe care i le mai datora viața.

Înălțimile malului drept al Niprului erau scufundate în obscuritate, cu excepția liniilor punctate în portocaliu, date de câteva lampadare și, pe ici pe colo, de proiectoarele orbitoare ale monumentelor care ieșeau brusc din monotonia arborilor asemeni unor recifuri. În fața sa luminile macaralelor care dormeau pe șantierele viitoarelor rezidențe de lux clipeau într-un ritm doar de ele știut. În dreapta sa se ridica, imensă, statuia din titan a Mamei Patrii. De la înălțimea celor șaizeci și doi de metri, iluminată dinspre bază de proiectoarele muzeului Marelui Război Patriotic, ea îi întorcea din fericire spatele, păstrându-și privirea de războinică Occidentului dar și eventualului retur al hoardelor

Respe fasciste. În fine, în stânga sa, și ele impregnate de lumină, zidurile și domurile verde-gri ale mănăstirii Sfântul Mihai de Vidubici păreau să-l aștepte, ca și cum i-ar fi reproșat absența totală de credință.

Nimic nu mișca, niciun autoturism, niciun trecător. Calenco era evident bucuros că e treaz, dar nu era totuși o oră normală pentru un creștin, chiar și unul atât de puțin convins ca el. În același timp, motivul prezenței sale în mașină și pe pod înainte de răsărit nu avea fără îndoială, nici el, mare lucru de-a face cu creștinismul.

Își trecu o mână peste ceafă și traversă în viteză imensul pod care încăleca fluviul pe o distanță de un kilometru și jumătate. În habitaclu vocea acidulată a Katiei Lel răsuna într-un cântec care-i amintea că este suficient să închidă ochii și să înainteze un pas. Își înăbuși un surâs dezabuzat. Era o compilație pe care i-o gravase fetița sa, cu ocazia zilei sale de naștere. A doua zi după primirea sa, strecurase discul în cd-playerul Skodei sale și de atunci îl asculta non-stop. Îl ascultase timp de șase luni, și nu fusese încă niciodată atent la cuvinte. O dovadă în plus că dimineața aceasta nu era ca celelalte.

La ieșirea de pe pod, se îndreptă spre centura care ducea spre străzile malului vestic, intrând pe Bulevardul Prieteniei între Popoare, denumire care, în ochii lui, nu avusese niciodată vreun înțeles, dar care azi suna ca o moștenire a epocii sovietice. Încă una. Ucraina modernă, independentă, părea să se despartă cu greu de acel trecut, ca și cum acesta ar fi încarnat o formă de securitate, de certitudine.

Vârfurile orbitoare ale farurilor sale își adăugară preaplinul de lumină albeții strălucitoare a unui panou publicitar care lauda noul gust al unei mărci de vodcă, în timp ce Octavia aluneca în

Respectiv, în direcția cheiurilor. Cheiuri unde îl aștepta, așa cum îi spusese Bohdan Pavliuc, adjunctul său, o surpriză neplăcută.

Trei, îi anunțase rapid la telefon, erau trei, adăugase el și ce era mai important era că însuși căpitanul se grăbise să vină să vadă cu ochii lui pagubele.

Calenco sărise din pat, se îmbrăcase în grabă, se aruncase efectiv în liftul care se clătina din toate părțile și care, douăprezece etaje mai jos, îl aruncase la rândul lui într-un hol la fel de plat. De aici fugise până la garajul său, un fel de mic buncher din beton care -i adăpostea mașina. După ce deschisese două iale serioase, un lacăt la fel de serios și o bară de fier, care toate împiedicau accesul străinilor, se instalase la volan și pornise în trombă spre malul drept al fluviului.

Trei. Fuseseră găsiți trei. Acest tip de lucruri se întâmpla din când în când, nu se putea spune că Kievul era un oraș liniștit. Era capitala unui stat în devenire, la fel de tulbure, de agitat și de confuz ca restul țării. Dar trei dintr-o dată și chiar în cartierul său! În altă parte, da, dar nu la el. Nu avea nevoie de asta, recunosc în sinea sa, tăind-o la stânga pentru a ajunge pe strada Naberejno-Pecersca, care trebuia să-l conducă rapid, în mod logic, la obiectivul său. Departe în fața sa se vedeau deja două umbre înalte străjuite de puncte roșii luminoase, șemineele gemene ale unei centrale electrice enorme. Un alt pod bara fluviul câteva sute de metri mai la sud, acolo unde era de fapt așteptat.

Sărind din groapă în groapă – strada Naberejno-Pecersca, care mergea de-a lungul Niprului, nu beneficia de un grad de considerație similar camaradelor sale mai des frecventate de limuzinele cadrelor din centru orașului – Skoda sa sfârși prin a ajunge la piciorul unei arcade a podului metroului. Piatra și betonul erau iluminate de pete albastre și roșii, care urmau una alteia în cascadă. Girofare. Două Lada Niva și un crossover Ssong Yang al

poliției din cartierul Pecersc erau deja la fața locului. În penumbră ghici umbrele care veneau și plecau, uneori precedate de fâșii de lumină. Înarmați cu torțe, unii dintre colegii săi începuseră să se agite la locul crimei.

În timp ce ieșea din mașină, o siluetă masivă veni în întâmpinarea sa. Când observă paloarea enormului Pavliuc, Danilo Calenco își spuse că, într-adevăr, nu era deloc o dimineață obișnuită. Nu găseau în fiecare zi victimele unei triple crime sub unul din numeroasele poduri ale Kievului.

Masivul locotenent îl luă cu el sub piloni, până la un mic pâlce de arbori care, de cealaltă parte a podului, aveau rădăcinile în apă, la doar câțiva metri de o veche penișă și de o vedetă. O duzină de polițiști, în civil sau în uniformă, căutau prin împrejurimi.

Mergând cu pași mari în praful gri, căpitanul aruncă o privire de jur împrejur. O zonă plină de depozite, sinistră, fadă, scufundată în tenebre. Într-un colț, containere ruginite din care ieșea un miros dezgustător de gunoaie, cele pe care serviciile primăriei uitau mereu să le adune. Calenco își scoase un pachet de țigări din buzunarul de la piept al cămășii sale cu mâneci scurte. Vara venise doar de câteva zile și la Kiev domnea deja o căldură sufocantă, chiar și pe malul fluviului.

— Vei avea nevoie... mormăi Pavliuc.

— Chiar așa? se îngrijoră Calenco.

— E horror...

Cei doi bărbați ajunseră la tufa rară lângă care îi așteptau trei polițiști palizi.

— Că... Căpitane, bâlbâi unul dintre ei fără a continua.

Respect Pavliuc își conduse superiorul până într-o zonă invadată de o iarbă murdară și nenorocită, între doi arbori. Se opri brusc și arată un spațiu situat dincolo de ce se putea vedea cu ochiul liber, printr-un gest vag al mâinii.

La patruzeci de ani trecuți deja, Danilo Calenco, ca ofițer al poliției criminalistice din Kiev, văzuse de toate în timpul celor aproape douăzeci de ani de carieră. Adunase lotul său de cadavre de-a lungul timpului, avusese multe cazuri sordide, curățase mizeriile lăsate de bande mafiotice care nu umblau deloc cu mănuși atunci când era vorba de reglarea conturilor. Responsabilitățile sale îl obligaseră adeseori să fie implicat în povești inextricabile în care se împleteau bani, pasiuni dar și răutate crasă. Iar carnea crudă cu care se întâlneau era foarte rar prezentabilă. Însă ceea ce avea acum în fața ochilor, în această dimineață proaspătă a unei zile de iunie care promitea că o să fie arzătoare, depășea tot ceea ce văzuse până în prezent.

Îl simți întorcându-și privirea pe Pavliuc. Bohdan de obicei era o stâncă, dar de data aceasta era prea de tot.

Se părea într-adevăr că fuseseră trei, dacă era să judecăm ceea ce mai rămăsese din ei. Înțelese rapid că era vorba de ființe umane atunci când reperă neglijent în iarbă un cap al cărui păr blond flutura ușor în briza venită dinspre fluviu. Un metru mai departe se afla un tors de care nu era însă sigur că era al capului dinainte. Acesta, deschis în două părți, se golise de o parte din conținutul său, însă era în continuare îmbrăcat cu un tricou de culoare kaki, plin de sânge. Sângele. Era peste tot. Și nu degeaba. Trei corpuri efectiv în bucăți, asta nu putea lăsa decât astfel de urme.

Cu capul bubuind din senin, trase adânc un fum de țigară. Fumul îi spală plămâni, scoțându-l din greața care începuse să-l acapareze. Nu se putu abține să facă și el un pas în spate.

— Ce ți-am spus? comentă Pavliuc.

Respect per Mai trase un fum de țigară, și mai adânc decât precedentul.

Calenco deschise și apoi închise ochii, masându-și pleoapele cu indexul și cu degetul cu care-și ținea țigara, lăsându-și privirea să alunece furtiv pe carnaj. O parte din el ar fi preferat să fie departe de malul acestui fluviu morocănos, de aceste depozite gri și de containere, de acest boschet mizerabil și de ceea ce ascundea. Însă o altă parte din el voia să mai vadă încă, iar și iar, să se îmbibe de spectacolul acestor cărni defuncte, deșirate, traumatizate, și care, doar cu câteva ore înainte, fuseseră încă oameni. Trei oameni. Tineri, din ceea ce apucase să vadă. Renunțând să mai privească, se întoarse.

— I-ai sunat pe tipii de la universitate? îl întreabă pe adjunctul său.

— Legiștii de la minister? Da, sigur, de îndată ce te-am sunat pe tine. Dat fiind numărul mare de bucați de indivizi de acolo, oricum doar ei ar mai putea descurca încurcătura...

— Ar fi trebuit să fie deja aici, mormăi căpitanul.

— Păi, lasă-le timp să ajungă, clienții noștri cu siguranță nu-i vor reclama dacă vor fi puși la rece puțin mai târziu, nu-i așa?

Calenco nu răspunse. Trăgând fumuri adânci din țigara sa americană contrafăcută se îndreptă spre depozite cu Pavliuc în urma lui.

— E prea devreme ca să știm cine sunt tipii ăștia, îmi închipui. Locotenentul făcu o grimasă disprețuitoare.

— Drogați... În cartierul ăsta și la orele astea, ce vrei să găsești altceva?

Cei doi bărbați se opriră în fața porții principale a gardului care înconjura un mic imobil gol de birouri.

— Martori sunt?

Pavliuc se hlizi.

— În afara plăticilor și a peștilor-pisică din zonă nu e nimeni, Danco!

Respect Calenco surâse crispat. Bohdan găsea mereu ceva pentru a face haz de necaz, chiar și în situații de genul acesta, nu-l cunoscuse niciodată altfel decât așa și nici nu voia să se schimbe vreodată. Chiar dacă în dimineața aceasta i se părea destul de greu să-i aprecieze umorul.

Se întoarse cu 360 de grade aruncând o privire de jur împrejur, încercând să nu se mai gândească la ceea ce văzuse doar vag sub arbori, dar care fusese deja înregistrat cu meticulozitate de creierul său, până în cele mai minuscule detalii.

Știa deja că memoria sa vizuală îi va rezerva cele mai bune momente în cele mai proaste clipe, când ar avea nevoie să se concentreze, când se va bate iar cu fosta sa soție pe tema week-end-urilor și a vacanțelor micuței.

Cea care îi fusese soție va profita de acele momente pentru a-i reproșa că nu se gândește decât la munca sa, nu e suficient de atent la ele. Și ar avea dreptate. Asta era de fapt problema: ea avea mereu dreptate.

— De îndată ce legiștii vor fi aici, va trebui să treceți tot perimetrul la scărmanat. Cel sau cei care au făcut asta au lăsat cu siguranță urme...

— Evident, trebuie să fie plini de sânge, nenorociții!

Căpitanul Danilo Calenco nu avea nicio idee despre identitatea acelor ticăloși, dar era sigur că reușiseră deja să-i strice un pic mai mult viața. Și spectacolul era doar la început.

Ambulanțele sosiseră deja. Două vechi 4X4 UAZik în versiune verde kaki care efectuaseră cu siguranță un ocol foarte mare pentru a se putea parca doar la câțiva metri de arbori. Pentru

Respect morții decupați în bucăți nu era nevoie să scoată toată aparatura și nici materialul nou-nouț care echipa serviciile medico-legale de când cu campionatul european de fotbal.

Imbrăcați în ținute în întregime albe, legiștii își începuseră munca în boschet. Flașurile aparatelor lor de fotografiat străluceau în noapte în timp ce deasupra lor cerul începea să devină roz. Zorii își arătau vârful nasului. Curând, primii docheri și ceilalți muncitori de la depozitele din jur vor debarca și va fi nevoie să fie opriți, împiedicați să vadă, să fie liniștiți fără a li se răspunde la întrebări.

După ce strânsese mâna patronului legiștilor, Calenco își reluase observarea minuțioasă a acestui trist areal al capitalei. Își desfășurase oamenii în perimetrul unui mare cerc, pe o rază de 100 de metri pătrați de teren. Și deja îi transmisese o primă informație tulburătoare. Nu găsiseră deocamdată nimic, nici măcar o picătură de sânge. Oricine ar fi făcut masacrul, tranșase cei trei drogați și dispăruse ștergând orice indiciu.

Ipotezele începeau să se învălmășească în capul său: un asemenea carnaj nu fusese posibil de realizat decât de mai mulți indivizi în același timp. Tipi bine antrenați, mașini de ucis, care își surprinseseră victimele, poate chiar venind dinspre fluviu. Cei trei tineri nu avuseseră timp să fugă, poate nici să se apere. O reglare de conturi? O avertizare? Un război al gangurilor? În general, ceea ce oamenii din acest colț al capitalei numeau ca mafioți, chiar dacă nu aveau mare lucru de a face cu familiile siciliene sau new-yorkeze pe care le întâlneai la cinema sau la televizor, își împărțiseră zonele de influență cu câțiva ani în urmă. Bineînțeles, certurile dinastice erau în continuare posibile. Dacă aceasta era situația, nu va dura mult până când departamentul de crimă organizată va fi pe capul lui încercând să-i retragă cazul

Respect pentru drepturile de autor
pentru a-l îngropa mai bine. La Kiev toată lumea știa că poliția și justiția nu puteau face mare lucru împotriva acestor rețele.

Mai rămânea modul de operare, care transformase acest mic capăt al malului Niprului în măcelărie. Pegra locală nu era tandră, însă de aici până la a dezmembra literalmente trei drogați era mult. Și apoi, nici victimele, dacă era cu adevărat vorba de tineri veniți să se înțepe aici cu seringi cu drog, nici ei nu corespundeau ideii de conflict de interese între mai multe bande.

Calenco mai scoase o țigară pe care o aprinse mașinal. Astăzi tabacul acesta prost îi va servi drept mic-dejun, simțea acest lucru. După ceea ce văzuse sub arbori, stomacul său va avea nevoie de ceva timp înainte să accepte să digereze ceva. Impresie confirmată de spectacolul legiștilor care începuseră să îmbarce saci de gunoi de diverse forme și mărimi în spatele ambulanțelor.

La aproximativ cincizeci de metri de el, foarte aproape de fluviu, chemarea pe care o auzi îl făcu să tresare.

— Hei, pe aici!

Unul din polițiști găsisse ceva. Aproape imediat bărbatul pe care nu-l putea vedea scoase un strigăt de durere. Găsisse ceva care încă mișca, ceva a cărui vedere îl duruse.